

Рум рӯъёро барқарор месозад — Рақами Ҳафт

Баҳси Ниҳой: Рамзшиносии Рум дар Нубуввати Адвентистӣ ва Анҷоми Муҳлати Имтиҳон

Jeff Pippenger
2024-08-17

Мо шаш хатти таърихи дар доираи таърихи Адвентизм мавриди баррасӣ қарор медиҳем, ки дар онҳо баҳсҳо бар сари рамзи Рум масъалаи асосӣ буд. Мо аз усулшиносии борони охир истифода мебарем, ки «хат бар хат» аз «ин ҷо андаке» ва «он ҷо андаке» мебошад. Мо аз он оғоз кардем, ки нахустин баҳс бар сари рамзи Рум баҳси кунуниро ба тасвир меорад, ва бинобар ин таъкид мекунад, ки ҳоло мо дар охири баҳс пеш аз баста шудани муҳлати имтиёз қарор дорем.

Қиддияти ин муноқишаи ниҳой оид ба рамзи Рум ҳамчунин дар оятҳои даҳ то шонздаҳи Дониёл ёздаҳ тасвир ёфтааст, ки таърихи пинҳони ояти чили Дониёл ёздаҳро намунагӣ мекунад. Таърихи ояти чил шогирди пешгӯиро ба соли 1989 ва ғурупошии Иттиҳоди Шӯравӣ меорад, чунон ки дар ояти даҳ намоёндагӣ шудааст. Ояти баъдӣ, яъне ояти чилу як, ки қонуни якшанбеи ба зудӣ омадаро дар Иёлоти Муттаҳида муайян мекунад, бо ояти шонздаҳ намунагӣ шудааст. Илҳом муайян намудааст, ки он чи мӯҳр шуда буд, «он қисми китоби Дониёл буд, ки ба рӯзҳои охир тааллуқ дошт».

Аз соли 1989 то қонуни якшанбе қисми муҳрзадаи айёмҳои охир аст, ва он дар оятҳои даҳ то шонздаҳ ба тарзи намунавӣ нишон дода шудааст. Бинобар ин, маҳз афзоиши дониш аст, ки ба поёни муҳлати имтиёз барои Адвентистҳои рӯзи ҳафтум мебарад, зеро муҳлати имтиёзи адвентизм дар Иёлоти Муттаҳида бо қонуни якшанбе ба анҷом мерасад. Дар оятҳои даҳ то шонздаҳ мо ояти чордаҳро меёбем, ки муайян месозад, ки маҳз «ғоратгарон»-и қавми Худо рӯъёро барпо мекунад.

Бинобар ин, баҳси миллерӣ, ки дар ҷадвали пешқадамони соли 1843 тасвир шудааст, нахустин баҳси Рум дар таърихи Адвентизм мебошад. Далели он ки айни ҳамон баҳс боз аз нав фаро расидааст, ба ҳар касе ки хоҳад бинад, маълум месозад, ки Исо, чун Алфа ва Омега, ҳамеша поёниро бо ибтидо тасвир мекунад. Баҳси кунунӣ ҳамон баҳси ниҳоист, ки бокирагони хирадманд ва ҷохилро ҷудо мекунад.

Мантиқи муқаддаси набавӣ таълим медиҳад, ки яксаду чилу чор ҳазор пеш аз анҷоми муҳлати имтиёзашон дар қонуни якшанбеи ба зудӣ фарорасанда, ба ваҳдати комил мерасанд. Оташи тасфиякунандаи Паёмовари Аҳди Малокӣ ҳоло левизодагонро мисли тилло ва нукра пок месозад. Марди Ҳасу Ҷорӯб ҳоло хирмани Худо бо калимаҳои ростӣ пок мекунад.

«Курпача дар дасти Ўст, ва Ў хирмани Худро тамоман пок хоҳад кард, ва гандуми Худро дар амбор чамъ хоҳад овард». Матто 3:12. Ин яке аз замонҳои поксозӣ буд. Ба воситаи калимаҳои ростӣ, коҳ аз гандум чудо карда мешуд. Азбаски онҳо барои пазируфтани сарзаниш аз ҳад беҳуда ва худодилҳақ буданд ва барои қабул кардани зиндагии фурӯтанӣ ҷаҳонро аз ҳад дӯст медоштанд, бисёре аз Исо рӯй гардонданд. Бисёриҳо ҳанӯз ҳам айнан ҳамин корро мекунанд. Имрӯз ҷонҳо озмуда мешаванд, чунон ки он шогирдон дар қуништи Кафарнаҳум озмуда шуданд. Вақте ки ростӣ ба дил расонда мешавад, онҳо мебинанд, ки зиндагии онҳо бо иродаи Худо мувофиқ нест. Онҳо зарурати тағйироти комилро дар худ мебинанд; аммо намехоҳанд ин кори худинкорона ва инкоркунандаи худро бар дӯш гиранд. Бинобар ин, вақте ки гуноҳхояшон ошкор мегардад, ба ғазаб меоянд. Онҳо ранҷида дур мешаванд, чунон ки шогирдон Исоро тарк карданд ва нолишкунон гуфтанд: «Ин сухани саҳт аст; кӣ метавонад онро бишнавад?» «Орзуи асрҳо», 392.

Он чиҳат, ки шонздаҳ ояти аввал ибтидои охирин нубуввати Дониёл мебошанд, ва он оятҳо бо шаш ояти охири боб мутобикат доранд, нишон медиҳад, ки Алфа ва Омега оятҳои ибтидоиро барои ба анҷом расонидани ҷудоиҳои ӯҳимон ва шарирон, чунонки дар боби дувоздаҳум ба воситаи Дониёл ифода ёфтааст, ки ҳоло ба вуқӯъ меояд, ба кор мебаррад.

Сеюмин шаҳодат бар ҷиддии ин ихтилоф он аст, ки Илҳом, ба воситаи навиштаҳои Хоҳар Уайт, нақшаи пешқадамони соли 1843-ро ба таври равшан ҷонибдорӣ мекунад, ки он ихтилофи Румро дар ояти чордаҳум тасвир менамояд. Ихтилофи ибтидоӣ ихтилофи анҷомиро намояндагӣ мекунад, ва тасдиқи илҳомбахши фаҳмиши миллери «ғоратгарони қавми ту» дар ояти чордаҳум маънои онро дорад, ки агар он ҳақиқати асосӣ рад карда шавад, ин ҳамзамон рад кардани салоҳияти Рӯҳи Нубувват мебошад. Мувофиқи ду шаҳодати пешина, ки таъкид мекунанд ин ихтилоф андаке пеш аз баста шудани муҳлати имтиёз руҳ медиҳад, инчунин яқин аст, ки фиреби охирин, ё ниҳой, барои онҳое ки даъвои ҷонибдорӣ аз Рӯҳи Нубувват доранд, рад кардани ҳуди Рӯҳи Нубувват аст.

«Шайтон... пайваста қалбакиро пеш меоварад, то аз ростӣ дур созад. Ҳуди фиреби охирини Шайтон он хоҳад буд, ки шаҳодати Рӯҳи Худоро беасар гардонад. “Ҳар ҷо ки рӯё нест, қавм ҳалок мешавад” (Масалҳо 29:18). Шайтон ба таври ҳилагарона, бо роҳҳои гуногун ва тавассути василаҳои гуногун амал хоҳад кард, то эътимоди қавми бақияи Худоро ба шаҳодати ҳақиқӣ суғ гардонад.»

«Нисбат ба Шаҳодатҳо нафрате барафрӯхта хоҳад шуд, ки шайтонӣ аст. Амалкардҳои Шайтон ин хоҳанд буд, ки имони калисоҳо ба онҳо ноустувор гардонда шавад, ба ин сабаб: Шайтон наметавонад барои ворид сохтани фиребҳои худ ва бастани ҷонҳо дар гумроҳҳои худ чунон роҳи равшан дошта бошад, агар ҳушдорҳо ва мазамматҳо ва насихатҳои Рӯҳи Худо риоя карда шаванд». *Selected Messages, book 1, 48.*

Беэтибор гардонидан ё рад кардани ҳокимияти «шаҳодати Рӯҳи Худо» ба воситаи навиштаҳои Эллен Уайт, «фиреби тамоман охирини Шайтон» мебошад. Хоҳар Уайт навишт, ки ба ӯ «нишон дода шуд», ки «ҷадвали 1843 бо дасти Худованд роҳнамоӣ шуда буд ва набояд тағйир дода шавад». Порчаи пешина рад кардани ҳокимияти Рӯҳи Нубувватро

бевосита бо рӯъёи рӯзҳои охир алоқаманд месозад, зеро ҳамаи анбиё бештар аз ҳама маҳз дар бораи рӯзҳои охир сухан мегӯянд. Бинобар ин, вақте ки Дониёл дар ояти чордахум мегӯяд, ки «ғоратгарон» рӯъёро барпо месозанд, ин ҳамон рӯъёи Сулаймон дар Масалҳо 29:18 аст, ки мегӯяд онҳое ки рӯъё надоранд, «ҳалок мешаванд», ва калимаи «ҳалок мешаванд» маънои «урён гардонида шудан»-ро дорад.

Аз ин рӯ, «ҳалок шаванд» нишон медиҳад, ки онҳое, ки дар рӯзҳои охир худро ҳомии Рӯҳи Нубувват меноманд, вале ҳокимиятеро, ки дар он таҷассум ёфтааст, рад мекунанд, урён мегарданд ва ҳалок мешаванд; ва ин тавсифи Лаодикийён аст, ки «бечора ва нокому бенаво ва кӯр ва урён» мебошанд. Ба онҳо маслиҳат дода мешавад, ки «либоси сафед» бихаранд, «то ки пӯшида шавӣ, ва шармандагии урёнии ту зоҳир нашавад». Агар онҳо ин машваратро рад кунанд, аз даҳони Худованд берун афканда мешаванд.

Пас, мо шоҳиди дигаре меёбем, ки ин урёнӣ андак пеш аз баста шудани муҳлати имтиёз ошкор мегардад. Ҳангоми қонуни якшанбеи ба зудӣ оянда он ҷонҳои урён, ҳангоме ки сарнагун карда мешаванд, чунон ки дар ояти чилу якуми Дониёл ёздаҳ тасвир шудааст, нишони ҳайвонро хоҳанд гирифт. Сабаби сарнагун шудани онҳо ин аст, ки онҳо ҳокимияти Рӯҳи Нубувватро рад карданд, ки қадвали пешқадамони соли 1843-ро, ки пояҳои адвентизмро муаррифӣ мекунад, ва «калид»-еро дар бар мегирад, ки рӯъёро бо шинохти он ки Рум ҳамон қудратест, ки дар ояти чордахум ҳамчун «ғоратгарони қавми ту» муаррифӣ шудааст, устувор месозад.

«Як чиз яқин аст: онҳое аз адвентистони рӯзи ҳафтум, ки зери парчами шайтон мавқеъ мегиранд, пеш аз ҳама имони худро ба огоҳиҳо ва сарзанишҳое, ки дар Шаҳодатҳои Рӯҳи Худо дар бар гирифта шудаанд, тарк хоҳанд кард. »

«Даъват ба такриси бештар ва хизмати муқаддастар содир мегардад, ва идома хоҳад ёфт, ки содир гардад. Баъзе касоне ки ҳоло пешниҳодҳои Шайтонро ба забон меоранд, ба худ хоҳанд омад. Ҳастанд онҳое ки дар мақомҳои муҳими амонат қарор доранд, вале ҳақиқати замони ҳозираро намефаҳманд. Ба онҳо бояд ин паём дода шавад. Агар онро бипазиранд, Масеҳ онҳоро хоҳад пазируфт ва онҳоро ҳамкорони Худ бо Худ хоҳад гардонид. Аммо агар аз шунидани ин паём сарпечӣ кунанд, онҳо мавқеи худро зери парчами сиёҳи Шохзодаи Зулмот хоҳанд гирифт.»

«Ба ман амр дода шудааст, ки бигӯям: ҳақиқати гаронбаҳо барои ин замон ба зехнҳои инсонӣ ҳарчи бештару равшантар кушода мешавад. Ба маънои махсус, мардону занон бояд аз гӯшти Масеҳ бихӯранд ва хуни Ёро бинӯшанд. Дарки фаҳмиш рушд хоҳад кард, зеро ҳақиқат қобили тавсеаи доимист. Муассиси илоҳии ҳақиқат бо онҳое ки барои шинохтани Ё пайваста пеш мераванд, ба муоширати ҳарчи наздиктар ва боз ҳам наздиктар хоҳад омад. Вақте ки қавми Худо каломе Ёро ҳамчун нони осмон қабул мекунанд, хоҳанд донист, ки зухуроти Ё чун субҳ муқаррар шудааст. Онҳо қуввати рӯҳонӣ хоҳанд гирифт, чунонки қисм ҳангоми хӯрдани ғизо қуввати қисмонӣ мегирад». Spalding and Magan, 305, 306.

Дар мақолаи охирини худ мо муайян кардем, ки Урия Смит қаҳрамони исёни соли 1863 буд, зеро маҳз ӯ чадвали сохтаи қалбакии соли 1863-ро ворид намуд. Чадвале, ки ӯ дар соли 1863 тартиб дод, «ҳафт замон»-и Ибодатнома 26-ро аз паёми нубуввати Адвентизми Лаодикия хориҷ кард ва ба ин васила ҳам оғози тадриҷан хароб кардани асосҳо ва ҳам оғози бунёди асоси қалбакии Адвентизми Лаодикияро, ки бар рег бино шудааст, нишон дод. Баъдтар дар таърихи Адвентизм, тафсири хусусии ӯ дар бораи подшоҳи шимол самароти намунаи нубуввати ӯро ба бор овард, ҳангоме ки мардум аз калисо мегурехтанд.

Аз пайғамбарони козиб ҳазар кунед, ки назди шумо дар либоси гӯсфандон меоянд, вале дар ботин гургҳои даррандаанд. Шумо онҳоро аз меваҳояшон хоҳед шинохт. Оё аз хору бутта ангур мечинанд, ё аз хасак анҷир? Ҳамчунин ҳар дарахти неқ меваи неқ меоварад; вале дарахти бад меваи бад меоварад. Дарахти неқ наметавонад меваи бад оварад, ва дарахти бад низ наметавонад меваи неқ оварад. Ҳар дарахте ки меваи неқ намеоварад, бурида шуда, ба оташ андохта мешавад. Пас, онҳоро аз меваҳояшон хоҳед шинохт. На ҳар касе ки ба Ман мегӯяд: «Худовандо! Худовандо!» ба Малакути Осмон дохил хоҳад шуд, балки он касе ки иродаи Падари Маро, ки дар осмон аст, ба ҷо меоварад. Бисёре дар он рӯз ба Ман хоҳанд гуфт: «Худовандо! Худовандо! Оё ба исми Ту нубувват накардаем? Ва ба исми Ту девҳоро берун нарондаем? Ва ба исми Ту қорҳои аҷоибӣ бисёр накардаем?» Ва он гоҳ ба онҳо ошкоро хоҳам гуфт: «Ман ҳаргиз шуморо нашинохтаам; аз Ман дур шавед, эй бадкирдорон». Пас, ҳар кӣ ин суханони Маро мешунавад ва ба онҳо амал мекунад, ба марди доное монанд карда мешавад, ки хонаи худро бар рӯи саҳра бино кард: Ва борон борид, ва селҳо омаданд, ва бодҳо вазиданд, ва ба он хона заданд; вале он наафтод, зеро бар рӯи саҳра бунёд ёфта буд. Ва ҳар кӣ ин суханони Маро мешунавад ва ба онҳо амал намекунад, ба марди нодоне монанд карда мешавад, ки хонаи худро бар рег бино кард: Ва борон борид, ва селҳо омаданд, ва бодҳо вазиданд, ва ба он хона заданд; ва он афтод; ва сукути он бузург буд. Матто 7:15–27.

Роҳбарии адвентизми рӯзи ҳафтуми Лоодикея дар соли 1989 қанор гузошта шуд, ба ҳамон андоза яқин, ки роҳбарии калисои яҳудӣ ҳангоми таваллуди Масеҳ қанор гузошта шуда буд.

«Одамон онро намедонанд, вале ин мужда осмонро аз шодмонӣ лабрез месозад. Бо таваҷҷуҳе амиқтар ва муҳаббате нозуктар, мавҷудоти муқаддас аз олами нур ба сӯи замин кашида мешаванд. Тамоми ҷаҳон аз ҳузури Ӯ равшантар мегардад. Бар фарози теппаҳои Байтлаҳм лашкари бешумори фариштагон ҷамъ омадаанд. Онҳо мунтазири ишора ҳастанд, то хабари хушро ба ҷаҳон эълон намоянд. Агар роҳбарони Исроил ба амонати худ содиқ мебуданд, метавонистанд дар шодии башорат додани таваллуди Исо шарик шаванд. Вале акнун аз онҳо гузашта шудааст.

«Худо эълон мекунад: “Бар ташна об хоҳам рехт, ва бар хоки хушк — селобҳо.” “Бар ростдилон дар торикӣ нур тулӯ мекунад.” Ишаё 44:3; Забур 112:4. Бар онҳое ки нурро меҷӯянд ва онро бо шодмонӣ мепазиранд, шуоҳои дурахшон аз тахти Худо хоҳад тобид.» Орзуи асрҳо, 47.

Вақти охир дар ҳатти Масеҳ таваллуди Ӯ буд, ва маҳз дар он вақт паёме, ки он наслро имтиҳон менамуд, кушода шуд. Соли 1989 вақти охир барои номзадоне буд, ки даъват

шудаанд то дар миёни як саду чилу чор ҳазор бошанд. Намунае, ки Урия Смит аз нубувват пешниҳод кард, ҳақиқатҳои асосиеро, ки дар ҷадвали соли 1843 ифода ёфтаанд, рад намуд. Он ҳақиқатҳо «Санг» буданд.

«Огоҳӣ омадааст: набояд иҷозат дода шавад, ки чизе ворид гардад, ки таҳкурсии имонеро, ки мо бар он аз ҳамон замоне ки паём дар солҳои 1842, 1843 ва 1844 омад, бино карда истодаем, ҳалалдор созад. Ман дар ин паём будам, ва аз ҳамон вақт то имрӯз ман дар пеши ҷаҳон истодаам, ба нуре ки Худо ба мо додааст, содиқ. Мо қасд надорем, ки пойҳои худро аз он минбаре бардорем, ки бар он гузошта шуданд, дар ҳоле ки рӯз ба рӯз бо дуои ҷиддӣ Худовандро металабидем ва барои нур ҷустуҷӯ мекардем. Оё гумон мекунед, ки ман метавонам аз нуре, ки Худо ба ман додааст, даст кашам? Он бояд мисли Санги Абадҳо бошад. Он аз ҳамон вақте ки ба ман дода шуд, маро роҳнамоӣ кардааст».

Review and Herald, April 14, 1903.

Дар 11-уми сентябри соли 2001 борони охир ба пошидан оғоз кард, ҳангоме ки бодҳое, ки исломро аз ҷанги сеюм рамзӣ ифода мекарданд, раҳо шуданд, ва Қонуни Патриот гузаришро аз ҳуқуқи англисӣ ба ҳуқуқи рӯмӣ нишон дод, ва ба таври нубувватӣ эълон кард, ки селоби қудрати папагӣ ба ҷористан оғоз намудааст. Раванди ниҳони озмоиш барои ҳонаи адвентизми Лаодикия оғоз ёфт, ва «борон борид, ва селҳо омаданд, ва бодҳо вазиданд, ва бар он ҳона заданд; ва он фуру афтод; ва сукути он бузург буд».

Пайёме, ки фариштаи пуриқтидор дар он замон эълон кард, нишон меод, ки ҳамаи халқҳо аз шароби Бобил нӯшидаанд, ва равишномаи қалбакии Руми папавӣ ва протестантизми муртад, ки аз замони исёни соли 1863 тадриҷан пазируфта шуда буд, бо шароби (таълимоти) Бобил ифода мегардад.

Ва баъд аз инҳо ман фариштаи дигареро дидам, ки аз осмон нозил мешуд ва қудрати бузург дошт; ва замин аз ҷалоли ӯ мунаввар гардид. Ва ӯ бо овози пурзӯр ва баланд нидо карда, гуфт: «Бобили бузург афтод, афтод, ва маскани девҳо, паноҳгоҳи ҳар рӯи палид ва қасби ҳар парандаи нопок ва нафратовар гардид. Зеро ҳамаи халқҳо аз шароби ҳашми зинои вай нӯшиданд, ва подшоҳони замин бо вай зино карданд, ва тоҷирони замин аз фаровонии нозу неъматӣ вай сарватманд шуданд». Ваҳй 18:1–3.

Дар ноумедии 18 июли соли 2020, раванди имтиҳон барои калисои Лаодикияи Адвентистони Рӯзи Ҳафтум ба поён расид, ва раванди имтиҳони онҳое, ки номзад буданд то дар миёни яксаду чилу чор ҳазор бошанд, оғоз ёфт. Вақте ки Михаил дар моҳи июли соли 2023 бедор кардани он номзадҳоро оғоз намуд, паём, ки дар масали Адвентизм ҳамчун рағбан муаррифӣ шудааст, боз аз мӯҳр кушода шуд. Ҳоҳ пас аз 11 сентябри соли 2001 бошад, ҳоҳ пас аз июли соли 2023, реҳтани рағбан ба амал омад, ва паёме, ки дар июли соли 2023, ҳангоми аз мӯҳр кушода шуданаш, ошкор гардид, вақте ки ба таври комил инкишоф ёбад, паёми Нидои Нимашабии он масал аст.

Он дар замони озмоиш ҳамчун паём барои бокирагони доно ва нодон оғоз меёбад, вале ба паёми нидои баланд вусъат меёбад. Он паём ҳангоми наздик омадани қонуни якшанбе мерасад, ва чун бирасад, овози дуҷуми боби ҳаҷдахуми Ваҳй рамаи дигари Худоро аз Бобил

берун мехонад.

Ва аз осмон овози дигаре шунидам, ки мегуфт: «Аз вай берун оед, эй қавми Ман, то дар гуноҳҳои вай шарик нашавед ва аз балоҳои вай насиб наёbed. Зеро гуноҳҳои вай то ба осмон расидаанд, ва Худо шароратҳои вайро ба ёд овардааст». Ваҳй 18:4, 5.

Овози якум дар оятҳои як то се фаро расидани замони имтиҳонро эълон кард, ва пас аз он пошидани борони охир оғоз ёфт. Овози дуюм анҷоми он замони имтиҳонро муайян мекунад ва замони имтиҳонро барои рамаи дигари Худо, ки ҳанӯз дар Бобил аст, эълон менамояд.

«Пас, дар кори охирин барои оғоҳ кардани ҷаҳон, ба қалисоҳо ду даъвати ҷудогона дода мешавад. Паёми ғариштаи дуюм чунин аст: “Бобил сукут кард, сукут кард, он шаҳри бузург, зеро ки ҳамаи халқҳоро аз шароби ғазоби зинои худ нӯшонид.” Ва дар нидои пурқудрати паёми ғариштаи сеюм овозе аз осмон шунида мешавад, ки мегӯяд: “Аз вай берун оед, эй қавми Ман.”» Review and Herald, December 6, 1892.

Маҳз дар вақти фурӯрезии Рӯҳулқудс фиреби қавие, ки дар 2 Таслӯникиён зикр шудааст, ба амал меояд. Ҳоҳ ин озмоиши қалисои Лоудикиягии Адвентистони рӯзи ҳафтум бошад, ки 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфт, ё озмоиши бокирагоне, ки ноумедии 18 июли соли 2020-ро таҷриба карданд, озмоиш дар давраи фурӯрезии Рӯҳулқудс сурат мегирад. Он фурӯрезӣ паёми озмоиширо ифода мекунад.

«Масеҳшудагоне ки назди Парвардигори тамоми замин меистанд, ҳамон мақомро доранд, ки замоне ба Шайтон ҳамчун қаруби соябон дода шуда буд. Ба василаи мавҷудоти муқаддасе, ки тахти Ёро ихота мекунанд, Худованд бо соқинони замин пайваста иртиботро нигоҳ медорад. Равғани тиллоӣ файзеро ифода мекунад, ки Худо ба воситаи он ҷароғҳои имондоронро ҳамеша таъмин менамояд, то ки онҳо милт-милт карда хомӯш нагарданд. Агар намебуд, ки ин равғани муқаддас аз осмон дар паёмҳои Рӯҳи Худо рехта мешавад, омилҳои шарорат бар инсон қомилан ҳукмронӣ мекарданд.»

«Худо беномус мегардад, ҳангоме ки мо паёмҳоро, ки Ё ба мо мефиристад, қабул намекунем. Бо ин роҳ мо равғани тиллоиро, ки Ё меҳост ба ҷонҳои мо бирезад, то ба онҳое, ки дар торикӣ ҳастанд, расонида шавад, рад менамоем. Вақте ки нидо баланд шавад: “Инак, домод меояд; берун оед, то ба пешвози ӯ равед”, онҳое ки равғани муқаддасро қабул накардаанд, ки файзи Масеҳро дар дилҳои худ ғиромӣ надоштаанд, хоҳанд ёфт, мисли бокирагони аблаҳ, ки барои пешвози Худованди худ тайёр нестанд. Онҳо дар худ қудрате надоранд, ки он равғанро ба даст оваранд, ва зиндагии онҳо барбод меравад. Аммо агар аз Худо Рӯҳулқудси Ёро талаб кунанд, агар мо, чунон ки Мусо зорӣ карда буд, илтиҷо намоем: “Қалоли Худро ба ман нишон деҳ”, муҳаббати Худо дар дилҳои мо рехта хоҳад шуд. Ба василаи қубурҳои тиллоӣ, равғани тиллоӣ ба мо расонида хоҳад шуд. “На бо зӯр, ва на бо қудрат, балки бо Рӯҳи Ман, мегӯяд Худованди лашкарҳо”. Бо қабул кардани шуоъҳои дурахшони Офтоби Адолат, фарзандони Худо ҳамчун ҷароғҳо дар ҷаҳон медурахшанд». Review and Herald, July 20, 1897.

Замони муҳр задани яксаду чихилу чор ҳазор 11-уми сентябри соли 2001 оғоз ёфт ва он ду давраи имтиҳонро ифода мекунад. Аввалин, имтиҳони ниҳоии калисои Лоадиқиёи Адвентистони Рӯзи Ҳафтум аст, ва дуюмин барои касоне аст, ки мавзӯи масали даҳ бокира мебошанд. Барои он ки касе бокираи доно ё бокираи нодон бошад, зарур аст, ки ҳамаи бокираҳо давраи таъхирро таҷриба кунанд.

Дар таърихи миллеритӣ давраи таъхир бо омадани фариштаи дуюм оғоз ёфт, ки он дар ноумедии аввал ба вуқӯъ омад. Дар ҳамон маврид протестантҳо, ки қавми баргузидаи аҳди пешини Худо буданд, канор гузошта шуданд. Дар 18 июли соли 2020 қавми баргузидаи аҳди пешин низ канор гузошта шуданд, ва раванди озмоише, ки дар давраи таъхир дар таърихи миллеритӣ ба амал омада буд, ба такрор шудан оғоз кард. Сипас паёми Нидои Нимашаб дар таърихи миллеритӣ ташаккул ёфт, ҳамон тавре ки айни ҳол ташаккул меёбад. Вақте ки он дар маҷлиси хаймагии Эксетер ба таври комил фаро расид, ошкор гардид, ки кӣ ин паёмро (равғанро) дошт ва кӣ надошт. Қавми баргузидаи аҳди пешин дар ҳар яке аз ин ду таърих аввалин касоне мебошанд, ки озмуда шуда, канор гузошта мешаванд.

«“Дили нав ба шумо хоҳам дод, ва рӯҳи нав андаруни шумо хоҳам гузошт.” Ман бо тамоми дилам бовар дорам, ки Рӯҳи Худо аз ҷаҳон бозпас гирифта мешавад, ва онҳое ки нури бузург ва фурсатҳои фаровон доштанд ва аз онҳо баҳра набурданд, аввалин хоҳанд буд, ки вогузошта мешаванд. Онҳо Рӯҳи Худоро андӯхгин карда, аз худ дур рондаанд. Фаъолияти ҳозираи шайтон дар таъсир расондан бар дилҳо, ва бар калисоҳо ва миллатҳо, бояд ҳар донишҷӯи нубувватро ба ҳушёрӣ оварад. Поён наздик аст. Бигзор калисоҳои мо бархезанд. Бигзор қуввати табдилдиҳандаи Худо дар дили аъзои алоҳида таҷриба шавад, ва он гоҳ мо ҳаракати амиқи Рӯҳи Худоро хоҳем дид. Танҳо омуризиши гуноҳ ягона натиҷаи марғи Исо нест. Ё қурбонии беинтиҳоро ба ҷо овард, на танҳо барои он ки гуноҳ бардошта шавад, балки то ки табиати инсонӣ барқарор гардад, аз нав зебо шавад, аз вайронаҳои худ аз нав бино шавад, ва барои ҳузури Худо муносиб гардонда шавад.” Selected Messages, book 3, 154.»

Дар ҳар яке аз ин давраҳои озмоиш, онҳое ки паёми ошкоршударо рад карданд, ба гумроҳии қавии Павлус гирифта мешаванд.

«Ба ҳақиқат, ки фаҳми моро қонё гардонидааст ва ба дилҳои мо таъсир расондааст, сабуквор муносибат кардан кори даҳшатнок аст. Мо наметавонем бечазо хушдорхоеро, ки Худо бо марҳамат ба мо мефиристад, рад намоем. Дар айёми Нӯҳ аз осмон ба ҷаҳон паёме фиристода шуд, ва наҷоти одамон ба тарзи муносибати онҳо ба он паём вобаста буд. Азбаски онҳо ин хушдорро рад карданд, Рӯҳи Худо аз насли гуноҳкор боздошта шуд, ва онҳо дар обҳои тӯфон ҳалок гардиданд. Дар замони Иброҳим, марҳамат дигар барои сокинони гунаҳкори Садӯм шафоат накард, ва ҷуз Лут бо занаш ва ду духтараш, ҳамагӣ ба оташе, ки аз осмон фуруд омад, набуд шуданд. Ҳамин тавр дар рӯзҳои Масеҳ низ буд. Писари Худо ба яҳудиёни беимони он насл эълон намуд: “Хонаи шумо барои шумо вайрону ҳароб вогузошта мешавад.” Ба рӯзҳои охир назар афканда, ҳамон қудрати беинтиҳо дар бораи онҳое, ки «муҳаббати ҳақро барои наҷот ёфтани қабул накарданд», чунин эълон мекунад: «Ва барои ҳамин Худо ба онҳо гумроҳии саҳт хоҳад фиристод, то ки ба дурӯғ имон оваранд; то ки ҳамаи онҳое, ки ба ҳақ имон наоварданд, балки аз

ноадолатӣ лаззат бурданд, маҳкум шаванд.» Чун таълимоти Каломи Ёро рад мекунанд,
Худо Рӯҳи Худро аз онҳо бозмедорад ва онҳоро ба фиребҳое, ки дӯст медоранд,
вомегузорад.» Early Writings, 46.

Мо ин омӯзишро дар мақолаи оянда идома хоҳем дод.